

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון תרכב

ערב שבת קודש פ' אמור, פסח שני, ה'תשס"ו

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', 'חיילי בית דוד' - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ק"ד שנה להולדת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ונ"ו שנה לנשיאותו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"י"ר

לזכרון

הו"ח אי"א נו"מ ובעל מדות ישראל ארי' ליב

אחיו של הו"ח אי"א נו"מ ובעל מדות דובער הי"ד

בניו של כ"ק הרה"ג והרה"ח ומקובל

רב פעלים לתורה ולמצות

ורבים השיב מעון לוי יצחק

דור רביעי לכ"ק אדמו"ר העצמת צדק

נפטר י"ג אייר ה'תשי"ב

ת' נ' צ' ב' ה'

אחיו של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח

Eli Shagalov

B"H

HAIMISHE DRIVER
CAR SERVICE

24 Hour Service
15 Passenger Available

CellPhone: (323) 842-3666
Email: haimishedriver@yahoo.com

הכוונות שבקידוש ליל שבת קודש

בקשר עם שבת קודש, הבאנו צילום מיוחד ממענה כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א לשאלה שכתב המזכיר הרי"ל גרונר על מה שנתבאר בשיחת ש"פ אמור ה'תשל"ז (נדפס בשיחות קודש תשל"ז ח"א ע' 724. להבנת המדובר בצילום שלפנינו יש לעיין בשער הכולל פרק יח (בסופו) - נדפס בסידור תורה אור ע' 540 ואילך)

כשי"ת של אומר
נאמי ע"ה המורה יצאנו (ש"פ)
ע"ה "אדמו"ר"
ואת (3) ע"ה "תיקונים" כמקובל
במקור (כמקובל וכו')

לכ"ק אדמו"ר שליט"א
מכתב (ב"ש) ע"ה אורות (גמא) ע"ה

פענוח הכתי"ק (בא בהדגשה):

כ"ק אד"ש מחק את המילים "אותיות" ואת המילים "ואולי צ"ל ע"ב", וכתב:
שהזכרתיו [כאן הקיף כ"ק אד"ש בעיגול את התיבות:] בשעה"כ במקומו ועוד] אז שהם
כנגד ע"ב אותיות שבשם ע"ב.

המדור מוקדש לעילוי נשמת הרה"ח זלמן לייב ב"ר יעקב יצחק ע"ה עסטולין
נפטר ביום ט"ו אדר א' ה'תשס"ה
ת. ג. צ. ב. ה.
יה"ר שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם בגאולה האמיתית והשלימה

ב"ה

- 3 דבר מלכות**
ההוראה מפסח שני: לדרוש, לבקש ולצעוק / משיחה פסח שני היחשד"מ
- 6 זמן הגאולה**
אין עצה אלא "מאכן דעם אמתן געוואלד" ... / הזמן הנכחי ופי' השבוע באור הגאולה
- 11 המעשה הוא העיקר**
ההכנות לתהלוכות מתוך פרסום ושטורעם גדולים / הוראות למעשה בפועל
- 12 ניצוצות של משיח**
ב"שעת הדחק" - הגלות, יכולים לסמוך על רשב"י / קטעים קצרים בעניני גאולה ומשיח
- 13 יומן תשמ"ז - פרסום ראשון**
פרק כ"ז / יומן אירועים מהמעשה ונשמע בכ"ח חיינו - 770 בשנת חשמ"ז בימים הסמוכים לשבת זו
- 15 כתי"ק - פרסום ראשון**
הכוונות שבקידוש ליל שבת קודש / צילום ממענה הרבי לשאלה בשיחת ש"פ אמור היחשד"ז

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טל': 917-403-5618
סניף ארץ הקודש: ת. ד. 966 קרית שמואל, מיקוד: 26109 • טל': (04) 8715-770
דואר אלקטרוני: yechy@neto.bezeqint.net • אינטרנט: www.moshiach.net/blind

לפתח ביקש כ"ק אז"ש שבניית 770 בכפר חב"ד תושלם צב"ג-י"ג תאו...
 בשיחה האחרונה דיבר כ"ק אד"ש אודות ההוראות למעשה בפועל, ובין הדברים הזכיר את
 הקמת בית "אהל יוסף יצחק" בכפר חב"ד ש"כדרך הבטלנים - התחילו בהבנין, ונשאר תקועים
 באמצע...". והמשיך כ"ק אד"ש שלכן ישלח סכום כסף נוסף לזרז הבנין בנוסף על הסכומים
 שכבר שלח (כידוע שאת הבנין ביקש הרבי לשלם בעצמו), ואז הוסיף לפתע: "ובודאי יזדרז
 במלאכת הבנין באופן שלקראת י"ב-י"ג תמוז יהי הבנין בשלימותו..." [יצוין שבדרך הטבע הי'
 הדבר (כמעט) בלתי אפשרי, ולמרות זאת נשלמה מלאכת הבנין בחג הגאולה י"ב-י"ג תמוז
 תשמ"ז...].

בסיום ההתוועדות הורה כ"ק אד"ש לנגן ניגון הכנה, ניגון ד' בבות לאדה"ז, "ניע זשוריצי",
 ניגון אדמו"ר האמצעי, "לכתחילה אריבער", "שיבנה בית המקדש". אח"כ הזכיר ע"ד ברכה
 אחרונה ולאחרי חלוקת הדולרים לטנקיסטים החל לנגן "כי בשמחה" ויצא בערך בשעה 2:00
 לפנות בוקר.

המדור מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ג הרה"ח ר' חיים משה יהודה בה"ר ירמיהו הכהן ולא"ה ע"ה בלוי

מול"כת"י הראשונים, רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך יובל שנים, וזיכה אלפים במצוות תפילין ומזוזה
 נפטר ג' אייר ה'תשס"ג, לסדר "אמור אל הכהנים"
 ולע"נ זוגתו הרבנית חנה ח'י' הנה בת ר' מאיר שמריהו ורחל - נפטרה י"ג כסלו ה'תשמ"ג

"רואים בפועל שהנפקת בולים תופסת מקום ופועלת בעולם"
 (י"א ניסן תשמ"ה)

למידע, מחירים והזמנות

www.bul.770.org.il

גליון בולים, מעטפת יום ראשון, עלון הסבר, דף מזכרת
 אה"ק: 03-9600667 ארה"ב: 212-2023275 דוא"ל: bul@770.org.il

ההוראה מפסח שני: לדרוש, לבקש ולצעוק

רואים שכל עיקרה של מצות פסח שני לא באה אלא ע"י הדרישה
 והתביעה של ישראל "למה נגרע", שכתוצאה ממנה נתחדש הציווי
 דפסח שני ● ועד"ז בענינו - בקשת ותביעת בני"י אודות הגאולה: עי"ז
 שישאל מבקשים וצועקים אודות הגאולה - פועלים הם שהגאולה
 תבוא במהירות וזריזות יותר מכמו שהיתה לולי בקשה ותביעה זו!
 למרות היותו בטוח שהגאולה תבוא, אינו יכול להשאר אדיש ולהמתין
 שהגאולה תבוא "מחרתיים", כאשר ביכלתו לפעול שתבוא מחר!
 משיחת יום ד' פ' בחוקותי, פסח שני ה'תשד"מ - בלתי מוגה

לכאורה, היתה מצוה זו צריכה להנתן ע"י
 הקב"ה בעצמו - ככל שאר רמ"ז מצוות עשה,
 ואעפ"כ רואים שכל עיקרה של מצוה זו לא
 באה אלא ע"י הדרישה והתביעה של ישראל
 "למה נגרע", שכתוצאה ממנה נתחדש הציווי
 דפסח שני, ועד כדי כך - שציווי זה פעל
 שלימות בכל המצוות, שכן, מצוה זו השלימה
 את המספר דתרי"ג מצוות,

[ישנם כמה תקנות שאינם אלא מדברי
 סופרים, וכמו כן ישנם כמה מצוות שאינם
 נמנים בתור מצוה בפ"ע, ואילו הציווי דפסח
 שני הוא א' מרמ"ח מצוות עשה, שהראשונה
 שבהם - המצוה ד"אנכי ה' אלקיך",² הכוללת
 את כל מצוות עשה,³ וביניהם - הציווי דפסח
 שני].

ישנם הטוענים: מדוע מדברים ומכריזים
 ללא הרף על הנושא של ביאת המשיח, "אני
 מאמין... בביאת המשיח... אחכה לו בכל יום
 שיבוא" - יש לסמוך על הקב"ה שיגאל את
 ישראל מתי שירצה!?

הקב"ה שלח את בני"י לגלות, והוא זה
 שצריך לגאול אותם! וכידוע פתגם כ"ק מו"ח
 אדמו"ר נשיא דורנו¹: לא מרצוננו גלינו מארץ
 ישראל ולא בכוחותינו אנו נשוב לארץ
 ישראל, אבינו מלכנו הוא ית' הגלנו כו' והוא
 ית' יגאלנו ויקבץ נדחנו מארבע כנפות הארץ
 ע"י משיח גואל צדק. וא"כ, מה פשר התביעה
 והצעקה אודות הגאולה - יש לסמוך על
 הקב"ה!?

הנה על זה בא הלימוד וההוראה מ"פסח
 שני":

2) יתרו כ. ב. ואתחנן ה, ו.
 3) זח"ב צא, א. תניא רפ"כ.

1) לקו"ד ח"ד תרצב, א. סה"מ קונטרסים ח"א
 קע"ה, ב.

הננו מגישים בזאת לקהל קוראינו שיחיו – חלק כ"ז מתוך יומן מהנעשה ונשמע ב"בית חיינו" 770 בשנת תשמ"ו

בהזדמנות זו אנו פונים לכל מי שיש תחת-ידו יומנים או רשימות משנת תשמ"ו – לשולחם אלינו כדי לזכות בהם את הרבים, וזכות זו תעמוד לו ולכל בני-ביתו

נערך ע"י מערכת "יחי המלך" - ע"פ רשימה פרטית*, 'כלי אחריות'

יך שליש, ח"י א"י - ל"ג באור: כ"ק אד"ש נסע היום לאוהל וחזר בשעה 4:45 לערך. אחרי תפלות מנחה וערבית הודיע כ"ק אד"ש שיקיים התוועדות בעוד כעשר דקות.

בשעה 10:20 לערך נכנס כ"ק אד"ש להתוועדות מוצאי ל"ג בעומר. באמצע שיחה הא' אמר כ"ק אד"ש מאמר כעין שיחה ד"ה איתא בזהר זמנא חדא כו'. בסיום אחת השיחות האחרונות דיבר כ"ק אד"ש על שיעור הרמב"ם היומי "לא ישא אדם אשה ודעתו לגרשה", וביאר זה בשייכות עם הנישואין דכנס"י עם הקב"ה, ועורר על-דבר הצעקה "עד מתי" שצריכים "מאכן דעם אמת'ן געוואלד" [=לעשות רעש אמיתי] – הקטע כולו נדפס במדור "זמן הגאולה" דגליון זה.

הקהל החל לנגן "ווי וואנט אשית נאון" בהתחלפות צלצול אקס וזמן ארוך ביותר

כשסיים כ"ק אד"ש את השיחה החל הקהל לנגן "ווי וואנט משיח נאור" בהתחלבות עצומה משך זמן ארוך ביותר, לערך מהשעה 12:10 עד 1:45!!

בפרק זמן זה לא הגיב כ"ק אד"ש על השירה ורק הביט על הקהל לכל עבר. אח"כ התחילו להסות את השירה ואז אמר כ"ק אד"ש: בשעת הקפות נהוג להכריז "עד כאן הקפה א" וכו', ועל כך אמר פעם כ"ק מו"ח אדמו"ר שאם לא יכריזו כן לא ידעו מתי להפסיק, ובמילא, לא יוכלו ללכת להקפה ב' וכו', ולכן אם יהי' פעם "ועד המסדר", גבאי או שמש, וכיו"ב – יבחרו מישהו שימנעוהו להכריז "עד כאן הקפה כו" ובמילא, יוכלו לחשוב אודות ההקפה שלאח"ז, עד להקפה השביעית, ובכל אופן – תהי' זו הכנה קרובה ללכת לקבל פני משיח צדקנו...

(* עריכת היומן נעשתה ע"פ מספר יומנים של אנ"ש והתמימים אשר שהו באותה תקופה ב"בית חיינו" – 770, והעלו על הכתב את אשר ראו בעצמם או שמעו מאחרים. מטבע הדברים יתכן שנפלו אי-אלו טעויות בימנים אלו אשר חלקם נכתב לעיתים בצורה בלתי ברורה, ואנו מתנצלים ע"כ מראש ורשימות מי יבין".

דברך מעטים!"

ואעפ"כ, לא עוברת תפלה אחת ויחידה ללא בקשת ודרישת בני" על הגאולה!

בנ"י מבקשים וצועקים – ביחד עם דוד המלך, דוד מלכא משיחא – "עד מתי"⁸!... וכמו כן צועקים: "אלקים אל דמי לך אל תחרש ואל תשקוט א-ל"⁹!...

ומבואר במדרש תהלים¹⁰: "הצדיקים אומרים להקב"ה מה תעשה, אומר לו קום והוא קם, שנאמר¹¹ קומה ה'. . . אומר לו אל תישן והוא מתעורר, שנאמר¹² עורה למה תישן, והוא מתעורר שנאמר¹³ ויקץ כישן ה'. אומר לו אל דמי והוא שומע, שנאמר¹⁴ מקים דבר עבדו ועצת מלאכיו ישרים, וכן ישע'י אומר¹⁵ על חומותיך ירושלים הפקדתי שומרים גו' ואל תתנו דמי לו . . אל תחרש ואל תשקוט א-ל עד שאתה רואה בעלבון בניך".

וכפי שמבאר המגיד¹⁶ שזהו "ע"ד תפלות של חוני המעגל שהיתה משנית כביכול רצון הבורא . . (כ)משל אחד שלוקח את חבריו אצל היד ואינו מניח אותם לילך ומשנה רצונו כו".

ונמצא, שעיי"ז שישאל מבקשים וצועקים אודות הגאולה – פועלים הם שהגאולה תבוא במהירות וזריזות יותר מכמו שהיתה לולי בקשה ותביעה זו!

וזהו גם תוכן הבקשה והתביעה "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח . . כי לישועתך קוינו

8) ראה שיחת ש"פ תשא, שושן-פורים קטן ה'תשמ"מ ס"ח. וש"נ.

9) תהלים פג, ב.

10) עה"פ.

11) בהעלותך י, לה.

12) תהלים מד, כד.

13) שם עח, סה.

14) ישע'י מד, כו.

15) שם סב, וז.

16) או"ת (הוצאת קה"ת) צז, ב.

ועיי"ז נפעל שלימות גם בתורה – מכיון ששלימותה של התורה תלוי' בקיום המצוות במעשה בפועל, כמאמר⁴ "תלמוד גדול שמביא לידי מעשה".

וכל זה נפעל – כאמור – ע"י הדרישה והתביעה של ישראל, שלא סמכו על הקב"ה (כביכול)... אלא תבעו שרצונם להקריב קרבן פסח, ועיי"ז פעלו שיתחדש ציווי בתורה, ציווי המביא לשלימות כל התורה ומצוותי'.

ועד"ז בענייננו – בקשת ותביעת בני" אודות הגאולה:

לא זו בלבד שבקשה ותביעה זו אינה היפך התורה ח"ו, אלא אדרבה – התורה ציוותה להתנהג כן, ע"י אנשי כנסת הגדולה, שתיקנו שכאשר יהודי מבקש צרכיו מהקב"ה בעת תפלת העמידה – יאמר בתפלתו: "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח . . כי לישועתך קוינו כל היום", "ותחזינה עינינו בשובך לציון"!

ואינו מסתפק בכך שמבקש ודורש זאת בתפלה אחת – אלא חוזר על בקשה ותביעה זו בכל תפלה ותפלה, ג' פעמים בכל יום!

לכאורה, כבר ביקש זאת בתפלת שחרית, ולאחרי כן גם בתפלת המנחה – המובחרת שבכל התפלות, כדברי הגמרא⁵: "לעולם יהא אדם זהיר בתפלת המנחה שהרי אליהו לא נענה אלא בתפלת המנחה", וא"כ, מהו הצורך לחזור ולבקש זאת בתפלה הסמוכה – תפלת ערבית?!

זאת ועוד: בתפלת העמידה נמצא יהודי במצב של "כעבדא קמי מרי"⁶, ואז יש להזהר בכל תיבה ותיבה כו', ובלשון הכתוב⁷: "יהיו

4) קידושין מ, ב. וש"נ. רמב"ם הלכות ת"ת פ"א ה"ג. פ"ג ה"ג. הל' ת"ת לאדמוה"ז פ"ד ה"ג-ד.

5) ברכות ו, ב. וראה סה"מ עזר"ת ע' פב ואילך. סה"מ קונטרסים ח"א רג, ב ואילך.

6) שבת י, רע"א. רמב"ם הל' תפלה פ"ה ה"ד. שו"ע אדה"ז או"ח סו"ס צה.

7) קהלת ה, א. וראה ברכות סא, רע"א.

ב"שעת הדחק" - הגלות, יכולים לסמוך על רשב"י

. . באים מיום סגולה דל"ג בעומר, ובמילא, ישנה הנתינת כח דרשב"י - "כדאי הוא ר' שמעון לסמוך עליו בשעת הדחק",

כולל - שכאשר נמצאים ב"שעת הדחק", זמן הגלות, יכולים "לסמוך" על ר' שמעון, שבודאי יבטל את כל הענינים הבלתי-רצויים, כאמור, "לפטור את כל העולם כולו כו",

ועוד והוא העיקר - לזרז בזירוז אמיתי, "לא עיכבן אפילו כהרף עין", קיום מאמרו של רשב"י בגמרא (קרוב לסיום מסכת) "בוא וראה כמה חביבין ישראל לפני הקב"ה, שבכל מקום שגלו שכינה עמהן . . ואף כשהן עתידין להגאל שכינה עמהן, שנאמר ושב ה' אלקיך את שבותך, והשיב לא נאמר אלא ושב, מלמד שהקב"ה שב עמהן מבין הגלויות", ביחד עם כאו"א מישראל, "בנערנו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו", במהרה בימינו ממש, "ארו עם ענני שמיא".

(משיחת ל"ג בעומר ה'תשמ"ו - בלתי מוגה)

האופן הכי "קרוב" ללימוד התורה מפי משיח

אצל הקב"ה שייך הענין ד"טרם יקראו ואני אענה", היינו, ששמיעת הדברים היא קודם אמירתם, אבל אצל בני אדם לא שייך ענין כזה, ולכן, האופן הקרוב ביותר ("קרוב . . מאד") הוא - רגע כמימרא.

וזוהי המעלה שבלמוד התניא על גלי הרדיו - שבאותו רגע שהדברים נאמרים, נשמעים הם בכל העולם כולו, עד "קצה השמים" (באופן ד"קרוב . . מאד"). וכל זמן שלא זכינו ללימוד התורה מפי משיח צדקנו ומפי הקב"ה - לא יתכן לימוד התורה באופן "קרוב" יותר (בין אמירת הדברים לשמיעתם) מאשר רגע כמימרא (כפי שזה בלימוד התורה על גלי הרדיו).

(משיחת ש"פ אמור ה'תשמ"ב - בלתי מוגה)

המדור מוקדש לעילוי נשמת

ר' ברוך אשר ב"ר זאב ע"ה שמואלי - נפטר ביום ש"ק פ' בהעלותך, י"ד סיון ה'תשס"ג ולע"נ מרת גי'שא גני' בת ר' אפרים ע"ה - נפטרה ביום ש"ק פ' ויחי, ט"ז טבת ה'תשס"ד ת. נ. צ. ב. ה.

יה"ר שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

כל היום" - אשר למרות שבכל מנין המצוות לא מצינו מצוה לומר תפלה זו, הרי ישנו פס"ד ברור ברמב"ם¹⁷ שהמצוות עשה דתפלה היא - "שיהא אדם . . שואל צרכיו שהוא צריך להם", היינו, שכאשר יהודי מרגיש שחסר לו משהו - עליו לבקש על זה מהקב"ה בכל עת מצוא ("לעת מצוא"¹⁸), ועפ"ז: אם בנוגע ל"מזוני" מבקש האדם מהקב"ה שיתן לו "מזוני ויחי", - יש לו אמנם מזון בצמצום, אבל רצונו "מזוני ויחי" דוקא, ואכן מותר לו וצריך לרצות כן ע"פ תורה, כפס"ד המשנה¹⁹ שמכיון שכל יהודי הוא בן אברהם יצחק ויעקב, הרי גם כאשר נותנים לו "כסעודת שלמה בשעתו" אין יוצאים ידי חובה! -

הרי עאכ"כ כאשר מדובר אודות ענין הגאולה - הנה למרות היותו בטוח שהגאולה תבוא, אינו יכול להשאר אדיש ולהמתין שהגאולה תבוא "מחרתיים", כאשר ביכלתו לפעול שתבוא מחר!

ויתירה מזו: אם רק ירצה - ביכלתו לפעול שהגאולה תבוא היום, כפס"ד הרמב"ם²⁰: "צריך כל אדם שיראה עצמו כל השנה כולה [לא רק מראש השנה ועד יוה"כ פ"] כאילו חציו זכאי וחציו חייב, וכן כל העולם חציו זכאי וחציו . . עשה מצוה אחת הרי הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות, וגרם לו ולהם תשועה והצלה", ומובן, שהכוונה בזה ל"תשועה והצלה" מיידית, לא רק למחרת או מחרתיים, כפשוטו המשל דכף מאזניים

שקולה, שכאשר מוסיפים פרט קטן על א' מכפות המאזניים, הרי זה מכריע תיכף ומיד, וכן הוא בנמשל [שהרי ה"משל" ד"תורת אמת" מכוון בכל פרטיו], שע"י מצוה אחת "הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלה" - תיכף ומיד ממש, ובלשון הרמב"ם²¹: "מיד הן נגאלין".

וכאמור - זוהי כללות ההוראה הנלמדת מהחידוש דפסח שני לגבי שאר ימי השנה כולה, כולל שבתות וימים טובים:

שבת - "מיקדשא וקיימא"²², ללא פעולתן של ישראל. ואפילו ימים טובים, ש"ישראל קדשינהו לזמנים"²³ - הרי אין זה באופן של אתערותא דלתתא מלכתחילה, כי פעולתן של ישראל אינה אלא בכך שהם קובעים את היום ד"ראש חודש" [ועד שהקב"ה ופמליא של מעלה באים לשאול בב"ד של מטה אודות קביעת הזמן דר"ח²⁴], אבל ענין זה גופא אינו אלא לאחרי ציווי הקב"ה - "אשר קדשנו במצוותיו וצונו" - בנוגע לכללות הענין דקידוש חדשים ועיבור שנים.

אמנם פסח שני - הרי כל עיקרו לא בא אלא כתוצאה מתביעת ודדישת בנ"י: "למה נגרע", כנ"ל בארוכה.

ועאכ"כ בנוגע לגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו - שבודאי מבקשים ודורשים כל בנ"י על ענין זה, והם אלו שפועלים זאת! ■

(21) שם פ"ז ה"ה.

(22) ביצה יז, א. נת' בתנ"א יתרו סט, ג ואל"ך.

(23) ברכות מט, א. תנ"א שם. ובכ"מ.

(24) ראה דב"ר פ"ב, יד. שמו"ד פט"ז, ב. וש"נ.

(17) הל' תפלה פ"א ה"ב.

(18) תהלים פב, ו. וראה ירושלמי ברכות פ"ד ה"א.

(19) ב"מ רפ"ז.

(20) הל' תשובה פ"ג ה"ד.

מוקדש לע"נ אורי אהרן יואל בן יוסף ארי' לייב ז"ל - נלב"ע ביום ב' טבת ה'תשכ"ב ולעילוי נשמת פאולין רות בת ר' יצחק ע"ה - נלב"ע ביום ב' דחה"ש, ז' סיון ה'תש"ס יה"ר שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה ולזכות כל משפחתם שיחיו - לברכות עד בלי די

אין עצה אלא "מאכן דעם אמת'ן געוואלד"...

כותב הרמב"ם¹: "לא ישא אדם אשה ודעתו לגרשה". וכפי שמוסיף במק"א² "שנאמר³ אל תחרוש על רעך רעה והוא יושב לבטח אתך".

ובענין זה נשאלת שאלה – ע"פ נגלה – בנוגע לכללות הנישואין דהקב"ה עם כנסי, בעת מ"ת (כפי שכבר דובר פעם בארוכה⁴):

מכיון שמפורש בתורה 'וקם העם הזה וזנה וגו' ועזבתים גו"⁵, "וישליכם אל ארץ אחרת גו"⁶, נמצא, שבעת הנישואין, במ"ת, ה' בדעתו של הקב"ה לגרש, ח"ו, את כנסי – היפך דין התורה (גם בנוגע להקב"ה, "מגיד דבריו ליעקב גו"⁷, "מה שהוא עושה הוא אומר לישראל לעשות"⁸) "לא ישא אדם אשה ודעתו לגרשה"?

ואין לומר שבנדו"ד הרי זה באופן ש"הודיעה בתחלה שהוא נושא אותה לימים", שאז "מותר"² (מפני שאין זה באופן ד"יושב לבטח אתך") – שהרי, מובן וגם פשוט, שמכיון שהדבר תלוי בדעתם ורצונם ("אין האשה מתקדשת אלא לרצונה"⁹), בודאי לא יסכימו ישראל – בהיותם "עם חכם ונבון"¹⁰ – לנישואין שאינם אלא לימים בלבד!

ומכיון שכן, אין להקב"ה ברירה, כביכול, שהרי אסור לו לשאת אשה ודעתה לגרשה, ולאידך, "להחליפם"¹¹ באומה אחרת איני יכול!

ומכיון שכן, בהכרח לומר שמלכתחילה אין כאן ענין של גירושין כלל, ומעולם לא הי' בדעתו לגרשה ח"ו, ובלשון ישע"י הנביא¹² – נביא הישועה – "אי זה ספר כריתות אמכם אשר שלחת" (בתמי), כלומר, אין מציאות כזו!!

ומה שיש למראית-עין וכיו"ב – יתרץ משיח צדקנו, או שכבר מתורץ הדבר – שאין זה אלא למראית-עין בלבד.

ומכיון שכן, מי מעכב בידו!?!...

בנוגע ליהודי – כותב הרמב"ם¹³ (בשיעור דיום השבת) ש"רוצה להיות מישראל ורוצה

(1) ה' גירושין פ"י הכ"א.

(2) ה' איסורי ביאה פכ"א הכ"ח.

(3) משלי ג, כט.

(4) שיחת ש"פ קרח תשמ"ה סל"ג-מג (התוועדיות ח"ד ע' 2378 ואילך).

(5) וילך לא, טז-יז.

(6) נצבים כט, כז.

(7) תהלים קמז, יט.

(8) שמו"ד פ"ל, ט.

(9) רמב"ם ה' אישות רפ"ד.

(10) ואתחנן ד, ו.

(11) רות רבה פתיחתא ג. וראה לקו"ש ח"א ע' 3. וש"נ.

(12) ישע"י ג, א.

(13) ה' גירושין ספ"ב.

ההכנות לתהלוכות מתוך פרסום ושטורעם גדולים

ההוראה מכל זה בנוגע לפועל – בהשתדלות שצ"ל בנוגע לקידוש שם שמים בכלל, כולל ובמיוחד – בקשר עם ל"ג בעומר, יום שמחתו של רשב"י:

כיון שנשארו כמה ימים עד ל"ג בעומר (ביום ראשון הבע"ל), צריכים לדאוג שיעשו את כל ההכנות הראויות לכך, כמו בכל דבר שבקדושה, כיון שזה בעל חשיבות חייבת להיות לזה הכנה, עד "הכנה דרבה".

מתחיל עם החלטות טובות בזה בשבת, ואח"כ – הפעולות בזה במשך השבוע הבא, ביום א', ב', ג', ד', ה', ו', ויום השבת – שכאור"א יעשה התלוי בו שבכל מקום ומקום שנמצאים שם יהודים שיחגגו ל"ג בעומר בשמחה גדולה, ע"י עשיית התוועדות וכו' או תהלוכה של ילדים, וברוב עם הדרת מלך.

ובפרט בהתחשב בכך שהתהלוכות מוסיפות באחדות כל ישראל, "שבת אחים גם יחד", ובחינוך ילדי ישראל, "חנוך לנער ע"פ דרכו גו", עי"ז שעושים את התהלוכה בהתאם ל"דרכו" של הילד, עי"ז שהוא הולך "צועד" בגאון ובעוז (עם דגל או שלט), שאפשר לרשום עליהם גם ענינים הקשורים בתומ"צ, ובפרט – ענינים השייכים לרשב"י ולל"ג בעומר, וכיו"ב, שזה נותן חיות וחמימות בילדים יהודים בנוגע לכל עניני תומ"צ, באופן שהרושם-טוב של התהלוכה נשאר אצלם בזיכרון, ויש לזה פעולה נמשכת בחינוך שלהם.

ובכדי שזה יהי' בהצלחה רבה ומופלגה, בעזה"ת, דרושים לכך גם ההכנות המתאימות, מתוך פרסום ושטורעם גדול, למשוך כמה שיותר ילדים שישתתפו בזה.

ובפרט בהתאם לר"ת דשנה זו ה'תש"נ – ה' תהי' שנת נסים – צריכים לראות שהפרסום והשטורעם של תהלוכות שנה זו יהי' באופן של "ארים נסי על ההרים", יותר מאשר בכל השנים שעברו (שגם אז ה' בהצלחה בלתי-משוערת).

לכן, בטח יעשה בזה כאור"א כל התלוי בו, וכמו"כ להשפיע על אחרים שישתתפו בזה, מתחיל מהוראת דוגמא ח' אישית איך שהוא משתתף בזה בחיות ובשמחה.

ועי"ז – בודאי יהיו התהלוכות דל"ג בעומר קידוש השם גדול לבנ"י ולכל העולם כולו, ויחזקו עוד יותר את האחדות דבנ"י בכל מקום שהם.

ויהי רצון, שתיכף ומיד ממש – עוד לפני ל"ג בעומר, ובימי ההכנה לזה – יהי' כבר הקידוש ה' הגדול – הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, כפי שבנ"י מבקשים בתפילתם בכל יום, וכמה פעמים ביום, ומבקשים את הגאולה לא (רק) בשביל טובת עצמו, אלא בעיקר – בשביל כבוד המקום, כבוד השכינה – בכדי לקדש שם שמים – כיון שכל זמן שבנ"י נמצאים בגלות, הקב"ה נמצא יחד אתם, "שכינתא בגלותא" . . .

(קטע משיחת ש"פ אחו"ק, יו"ד אייר ה'תש"נ – מונה, תרגום מאידית)

אופן הכניסה לארץ בגאולה

"כי תבואו אל הארץ גו' ושבתה הארץ שבת לה" (בהר כה, ב)

והנה, נוסף על האמור לעיל בפירוש ד"כי תבואו אל הארץ גו' ושבתה הארץ שבת לה", שהכניסה לארץ חדורה בכוונה הפנימית ד'ושבתה הארץ שבת לה" – יש לפרש גם כפשוטו ממש, ביחס לכניסה לארץ בגאולה העתידה:

הכניסה לארץ בגאולה העתידה לא תהי' באופן של כיבוש ומלחמה, כבכניסה לארץ בפעם הראשונה, שבע שכבשו ובע שחלקו – אלא, מתוך מנוחה, "בשובה ונחת", ותיכף ומיד.

ונוסף לזה, לא יצטרכו לעבודה ד"שש שנים תזרע שדך ושש שנים תזמור כרמך" – שהרי "עתידה ארץ ישראל שתוציא גלוסקאות וכלי מילת", אשר, עם היותם "גלוסקאות וכלי מילת" שיצאו מ"הארץ" (לא מהשמים), מ"מ, לא יהי' צורך בפעולה טבעית כדי להשיגם, מכיון שארץ ישראל תוציאם בדרך נס, כך, שלא יהי' צורך להמתין משך זמן.

[בנוגע ללידה, "עתידה אשה שתלד בכל יום" – הרי, מכיון שצריך להיות עיבור תחילה, לכן, גם לעתיד לבוא יהי' דרוש משך זמן, אלא, שבמקום ט' חדשים יהי' העיבור במשך ט' שעות (כמבואר ברשימות הצ"צ), אמנם, בנוגע ל"גלוסקאות וכלי מילת", מכיון שלא שייך בהם ענין העיבור, לא יהי' צורך להמתין ט' שעות, ואפילו לא ט' רגעים, אלא, תיכף ומיד ממש].

ועפ"ז, בכניסה לארץ בגאולה העתידה – מכיון שלא יצטרכו להמתין לכיבוש וחלוקה, ולשש שנים של עבודה בשדה ובכרם – הרי תיכף ומיד, "ושבתה הארץ שבת לה" כפשוטו; ורק לאחר, מכיון שצריך להיות דירה בתחתונים דוקא, יהי' גם "שש שנים תזרע שדך" – באופן ד'ועמדו זרים ורעו צאנכם ובני נכר אכריכם".

וגם ענין זה שייך במיוחד לרשב"י, בעל ההילולא דל"ג בעומר – ע"פ המסופר בחז"ל שרשב"י הי' "מלומד בנסים" (שלכן שלחוהו לרומי כו'), ועד כדי כך, שאצל רשב"י לא הי' ענין של חורבן וגלות (כפתגם אדמו"ר הזקן), ועוד ועיקר, כאמור, ש"בהאי חיבורא דילך . יפקון בי' מן גלותא ברחמים", שאז יהי' "כי תבואו אל הארץ גו' ושבתה הארץ שבת לה" – כפשוטו ממש.

(משיחת ש"פ אמור ה'תשמ"ז - בלתי מוגה)

המדור מוקדש לעילוי נשמת

מרת חשׂא ב"ד נטע אורי ע"ה

ובעלה ר' יוסף ארי לייב ב"ד משה באר ע"ה

ולע"נ ר' מאיר ב"ד צבי ע"ה שנאל

יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים העידו "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

ולזכות זוג' - תבלחטיא - מרת ח'י רחל בת שפירנצא שנאל

ולזכות כל בני משפחותיהם שיחיו - לברכות עד בלי די

הוא לעשות כל המצוות כו", אלא, "יצרו הוא שתקפו"; – אבל בנוגע להקב"ה – לא שייך דבר כזה!

ובמילא, מתחזקת עוד יותר הצעקה: "עד מתי"...

מכיון שהקב"ה נשא לאשה את כנסי" – חייב לזון אותה, ובמכ"ש וק"ו: אם הקב"ה זן את העולם כולו בטובו בחן וברחמים – ישראל עם קרובו, אשתו, על אחת כמה וכמה!

ובלשון הכתוב: ¹⁴ "שארה כסותה ועונתה לא יגרע", וכל זה – לפי הבנת וטובת האשה, כנסי", שכן, אם יתן מזון ("שארה") המתאים לו אבל אינו מתאים לאשה (שאינה יכולה לאכלו, או שאינה מרוצה ממנו כו') – אין זה "שארה" (מזון שלה), ועד"ז בנוגע ל"כסותה" – בהתאם לצרכה וכבודה כו"¹⁵, ועד"ז בנוגע ל"עונתה" – באופן של פיוס וברצון דוקא (כמבואר ברמב"ם¹⁶).

ולכן, אין עצה אחרת, אלא אם כן לעשות רעש באמת ("מאכן דעם אמתן געוואלד")... (כ"ק אדמו"ר שליט"א חייך, ואמר:)

לדפוק על השולחנות כמו שצריך לדפוק על השולחנות – אזי יצטרכו לשבור את השולחנות... ואז, לא יהי' היכן להניח הכוסות, ומה גם שאלו שישנים לא יהי' להם שולחן להשען עליו... ובמילא, מוכרחים השולחנות להשאר בשלימותם;

אבל, למאי נפק"מ מה קורה עם השולחנות וכל שאר הענינים, העיקר הוא – שצריכים את משיח צדקנו למטה מעשרה טפחים, ובגלוי ממש, "מלך מבית דוד הוגה בתורה ועוסק במצוות כדוד אביו, ויכוף כל ישראל לילך בה ולחזק בדקה, וילחם מלחמות ה' וינצח, ויבנה מקדש במקומו"¹⁷, או באופן ד"זכו, עם ענני שמיא"¹⁸, שאז ירד ויתגלה ביהמ"ק מן השמים¹⁹.

ובפשטות – שבעגלא דידן ממש, "לא עיכבם אפילו כהרף עין", נראה את קיום היעוד "ואולך אתכם קוממיות", ונראה ש"לילה כיום יאיר", ונראה בגלוי את הפירוש של כל הברכות דשיעור חומש היומי באופן של ברכות נגלות, בטוב הנראה והנגלה למטה מעשרה טפחים, "מידו המלאה הפתוחה הקדושה והרחבה", כולל – "הגדושה" (כמ"ש בסידורו של הבעש"ט), "כוסי רוי"²⁰, באופן ד"די והותר"²¹, במהרה בימינו ממש.

[ינגנו "ווי וואַנט משיח נאָו" בהתלהבות עצומה משך כשעה ומחצה!...²²]

(משיחת ל"ג בעומר ה'תשמ"ו - בלתי מוגה)

14) משפטים כא, יו"ד.	19) פרש"י ותוס' – סוכה מא, סע"א. ועוד.
15) רמב"ם הל' אישות פי"ג ה"א ואילך.	20) תהלים כג, ה.
16) הל' דעות פ"ה ה"ד. הל' איסורי ביאה פכ"א.	21) ע"ד ויקהל לו, ז.
17) רמב"ם הל' מלכים ספי"א.	22) ראה באריכות יותר על המאורעות בהתוועדות זו - במדור "יומן תשמ"ו" שבגליון זה עמוד 13 ואילך.
18) סנהדרין צח, א.	

היתכן שבמשך יותר מ-1900 שנים לא יכולים כל בני"י להקריב קרבנות בבית המקדש!...

הציווי דפסח שני (שע"י נעשה התיקון והשלימות דפסח ראשון) בא לאחרי וע"י הקדמת הטענה "למה נגרע לבלתי הקריב את קרבן ה'", דאף שידעו הסיבה והטעם שאינם יכולים להקריב קרבן, ואמרו זאת בעצמם בהתחלת דבריהם: "אנחנו טמאים לנפש אדם"¹, מ"מ, טענו בכל התוקף "למה נגרע", היתכן – תהי' הסיבה איזו שתהי' – שלא נוכל להקריב קרבן! טענה זו – "למה נגרע לבלתי הקריב את קרבן ה'" – היא גם (ובעיקר) בנוגע לזמן הגלות: מעמדם ומצבם של בני"י בזמן הגלות הוא באופן של "טמאים לנפש אדם", דאף ש"אתם הדבקים בה" אלקיכם חיים כולכם היום"², ועד לחיים נצחיים בלי הפסק בינתיים, מ"מ, "כולנו טמאי מתים"³, מצד השייכות להדורות שלפנינו שכבר אינם בין החיים, ודוגמתו ברונחיות – שאף שכבר "כלו כל הקיצין"⁴, מ"מ, נמצאים עדיין בזמן הגלות מצד הענינים הבלתי-רצויים שהיו בדורות שלפנינו, החל מהדור דחורבן בית ראשון, והדור דחורבן בית שני. ועל זה צועקים בני"י: "למה נגרע לבלתי הקריב את קרבן ה'", היתכן שנמצאים עדיין בזמן הגלות, שביהמ"ק חרב, ואי אפשר להקריב קרבנות!... ובמכ"ש וק"ו:

הטענה "למה נגרע" שאודותה מדובר בכתוב, היתה (א) טענה של כמה אנשים בלבד, (ב) בנוגע לקרבן אחד בלבד, (ג) וקרבן שאינו בשלימות דשאר הקרבנות מצד שייכותו לפסח מצרים, שנוסף לכך שהי' לפני מתן-תורה (לפני הדיבור)⁵, לא הקריבוהו ולא היוז את דמו ע"ג המזבח במקום המיוחד להקרבנות (המשכן ומקדש, "בית לה" מוכן להיות מקריבים בו הקרבנות"⁶), כי אם נתינת הדם "על שתי המזוזות ועל המשקוף (מעין ודוגמת הזאת הדם ע"ג המזבח)⁷ על הבתים אשר יאכלו אותו בהם"⁸, ולא עוד אלא שהבתים עצמם (ביחד עם בני"י שבהם)⁹ היו בארץ מצרים, תחת שליטתו של פרעה.

ואילו הטענה "למה נגרע" בנוגע לזמן הגלות, היא (א) בנוגע לכל בני"י, (ב) בנוגע לכל הקרבנות, (ג) וקרבנות בשלימותם שהיו צריכים להקריב ע"ג המזבח בביהמ"ק שבא"י – היתכן שבמשך יותר מ-1900 שנים לא יכולים כל בני"י להקריב קרבנות בביהמ"ק!...

ועוד ועיקר: ביציאת מצרים (פסח מצרים) היו כו"כ מבני"י שלא רצו לצאת ממצרים, עד שפרעה הוצרך לשלחם ולגרשם ממצרים, כמ"ש "ביד חזקה ישלחם וביד חזקה יגרשם מארצו" ("על כרחם")¹⁰, "בשלח פרעה את העם"¹¹, ורק אז נעשו בני חורין, משא"כ בגאולה העתידה לא יהי' צורך ח"ו לגרש יהודי מהגלות, כיון שזועק מצד עצמו "למה נגרע"!

(1) בהעלותך ט, ז.
 (2) ואתחנן ד, ד. וראה אבות דר"נ ספ"ד.
 (3) ל' היראים ששכ"ה (בהשלם – סרע"ז). רדב"ז הל' בכורים פ"ה ה"ט. ב"ח יר"ד ששכ"ב. מג"א סתקס"א סק"ב. ובכ"מ.
 (4) סנהדרין צז, ב.
 (5) ראה חגיגה ו, א-ב. ובכ"מ.

(6) רמב"ם ריש הל' ביהב"ח.
 (7) ראה לקו"ש חכ"ו ע' 78. וש"נ.
 (8) בא יב, ז.
 (9) ובפרט שנתחייבו להיות בהבתים (שם, כב).
 (10) ס"פ שמות ובפרש"י.
 (11) ר"פ בשלח.

המענה לטענת בני"י על זמן הגלות, "למה נגרע לבלתי הקריב את קרבן ה'" – בענינו של פסח שני:

אם בנוגע לחסרון דהקרבנות קרבן פסח פעם אחת אצל אחד מישראל אומרת התורה שאין זה דבר האבוד כיון שמתקנים ומשלימים החסרון – בנוגע לחסרון דהקרבנות כל הקרבנות במשך קרוב לאלפיים שנה אצל כל בני"י, בודאי ובודאי שאין זה דבר האבוד כיון שמתקנים ומשלימים החסרון.

ובהקדמה: אף שגם בזמן הגלות משלימים הענין דהקרבנות ע"י אמירת פרשיות הקרבנות, שעז"נ¹² "ונשלמה פרים שפתינו" – אין זה דומה להשלימות האמיתית שנעשית ע"י הקרבנות בגשמיות כפשוטם, בהמה מן החי, מנחה מן הצומח, ומלח ("על כל קרבנך תקריב מלח"¹³) מן הדומם, ובאופן שכולם (ג' הסוגים דדצ"ח¹⁴) מתאחדים יחדיו ע"י האדם המקריב ("אדם כי יקריב מכם קרבן לה"¹⁵).

ומזה מובן שהמענה האמיתי לטענה "למה נגרע", הוא, עי"ז שמתקנים ומשלימים את כל הענינים דהקרבנות בגשמיות כפשוטם שהיו חסרים במשך קרוב לאלפיים שנות הגלות, שכל זה יתוקן ויושלם בביהמ"ק השלישי, "מקדש אדני-כוננו ידך"¹⁶, ש"בנוי ומשוכלל יגלה ויבוא מן השמים"¹⁷, ובו יהיו כלולים גם בית ראשון (שנבנה בחדש זיו) ובית שני¹⁸.

ויש להוסיף, שעצם העובדה שבני"י נמצאים בגלות ואינם יכולים להקריב קרבנות ("לבלתי הקריב את קרבן ה'") הו"ע של קרבן (ועד לקרבן) שאין למעלה ממנו:

"קרבן" ("אדם כי יקריב מכם קרבן לה"¹⁹) ענינו מסירת נפש²⁰, ואין לך מסירת-נפש גדולה מזה שיהודי "מניח" שהקב"ה ישאיר אותו בגלות!...

יכול הי' יהודי לבלבל את כל סדר ההשתלשלות כדי למנוע שבנו יחידו של מלך מלכי המלכים הקב"ה בכבודו ובעצמו (כאו"א מישראל) יהי' בגלות!

היתכן – הי' יכול יהודי לטעון – שהקב"ה משאיר אותו בגלות, ובפרט בגלות ארוך, אלף שנים, ועד קרוב לאלפיים שנה, וגלות קשה, ככל קשיי הגלות שהיו, ל"ע, בדורות שלפנ"ז, ועד לדור האחרון שלפני דורנו זה, וגם בדורנו זה שבחסדי ה' נמצאים במלכות של חסד, שעושה טובות גדולות לבני"י שיוכלו ללמוד תורה ולקיים מצוות מתוך מנוחת הנפש ומנוחת הגוף, ומתוך הרחבה, "המקיים את התורה מעושר"²¹ – ה"י סוכ"ס מעמד ומצב של גלות. (משיחת ט"ו אייר ה'תנש"א – בלתי מוגה)

(12) הושע יד, ג. וראה שו"ע אדה"ז או"ח (מהדו"ב) סו"ס א.
 (13) ויקרא ב, יג.
 (14) כיון ש"כל החי עולה לה" ע"י בהמה אחת, וכל הצומח ע"י עשרון סלת אחד בלול בשמן כו" (תניא פל"ד).
 (15) שם א, ב.

(16) בשלח טו, יז.
 (17) פרש"י ותוס' סוכה מא, סע"א. ועוד.
 (18) ראה זח"ג רכא, א.
 (19) ראה לקו"ש ויקרא ב, ב ואילך. ובכ"מ.
 (20) ראה רמב"ן ויקרא א, ט.
 (21) ע"פ ל' חז"ל – אבות פ"ד מ"ט.

